

איש שכולו לב / איילת כהן

דברים בהלוויה

עידו, איש שכולו לב. איש צנוע ושקט, עם חיים קטנים, מלאים בעולמות שלמים.

בין הרמפה לביתו, היו חיי מלאי עניין וסקרנות וחקר אינספור תחומים. אהבתו לטבע, למוזיקה, לידיעת הארץ והעולם, לשפות שונות - מילאה את עולמו. בשנים בהן עבדתי בענף המזון, זכיתי לבלות איתו זמן רב וללמוד ממנו כל כך הרבה, בעיקר על הטבע, חרקים, זחלי רפרפים שאהב במיוחד, והרבה הרבה על פטריות. כמות הידע שהיה אצור בו הייתה מדהימה, והוא תמיד שמח לחלוק אותו בכזו ענווה. בעבודה לא היה מסור ומסודר ממנו, אך בתנאים שלו. אפשר היה לסמוך עליו שיבצע את המוטל עליו באופן הטוב ביותר תמיד, ותמיד עם חיוך ובהלך הרוח השלו שאפיין אותו. עידו טיפל באביו ולאחר מכן באימו, במסירות אין קץ. תוך כדי כך הכיר את אנה, ומהרגע הראשון הוא חיבב אותה מאוד.

עידו היה מספר כמה שאנה נהדרת ועיניו נוצצות. כשהייתי שואלת - נו? ... אולי? ... היה צוחק במבוכה ואומר "הלוואי!..."

כאשר לאחר פטירתה של נעמי אנה נשארה ומשאלתו התגשמה - כולם היו מאושרים עבורו כל כך. זוג מקסים ושקט, נהנו להם יחד מטיולי ערב, ואפילו נסעו ביחד להודו, עידו ראה עולם ונהנה עד מאוד מהנסיעות האלו.

עידו, השארת קהילה שלמה המומה, מופתעת וכואבת. מה שלא היה הדבר שגרם לך לקבל כזו החלטה, אינני יודעת, אך אני מבינה שזה היה דבר שלא יכולת לשאת - ואני כל כך מצטערת שנשאת זאת לבדך....

דמותך וצחוקך יחסרו לכל כך הרבה אנשים וחיות, שאותן אהבת ותמיד נהגת בהן בחמלה ורוך. באופן אישי ממש תחסר לי בחיי.

מאחלת לך המשך מסע טוב יותר, קל יותר ועדין יותר, כפי שמגיע לנשמה הטהורה שאתה. הרבה אהבה.

